

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 123/06-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. júna 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti PaedDr. I. B., K., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 1122/01 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo PaedDr. I. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 1122/01 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 1122/01 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. PaedDr. I. B. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je jej Okresný súd Košice I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I j e p o v i n n ý uhradiť PaedDr. I. B.trovy právneho zastúpenia 6 887,72 Sk (slovom šesťtisícosemstoosemdesiatsedem slovenských korún a sedemdesiatdva halierov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. I. R., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 123/06-15 z 27. apríla 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť PaedDr. I. B. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta postup Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 15 C 1122/01, ktorým malo byť porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania (v procesnom postavení žalobkyne), ktoré začalo 6. augusta 1998 doručením žaloby Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) a pôvodne bolo vedené týmto súdom

pod sp. zn. 1 Cb 662/98. Po postúpení veci z dôvodu vecnej príslušnosti bolo konanie ďalej vedené okresným súdom pod sp. zn. 15 C 1122/01.

V sťažnosti sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 1122/01 bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a súčasne žiadala, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk.

Okresný súd vo vyjadrení z 1. júna 2006 konštatoval, že predmetná vec nie je po právnej stránke zložitá, predložil minuciózny prehľad úkonov okresného súdu v predmetnom konaní a ďalej uviedol: „... v dôsledku využitia procesných opravných prostriedkov účastníkov bol spis dvakrát predložený krajskému súdu.

Dvakrát bol termín pojednávania zrušený v dôsledku práceneschopnosti sudkyne a dvakrát sa pojednávanie neuskutočnilo pre ospravedlnenú neprítomnosť právnej zástupkyne žalobkyne... Tieto skutočnosti podstatne predĺžili dĺžku konania. Jednalo sa o objektívne dôvody, za ktoré nenesie zodpovednosť sudkyňa, ale ani súd.

Preto prietahy, ktoré v konaní vznikli nehodnotím ako zbytočné, resp. zavinené súdom...“

Právna zástupkyňa sťažovateľky reagovala na vyjadrenie okresného súdu podaním doručeným ústavnému súdu 17. mája 2007, v ktorom uviedla: „...Medzitým ako vec bola postúpená Okresnému súdu Košice I a prvým pojednávaním vo veci, uplynula doba takmer jedného roka, keďže prvé pojednávanie sa konalo 30. 10. 2002. Tomuto pojednávaniu predchádzala sťažnosť sťažovateľky predsedovi okresného súdu, v ktorej sa sťažovala na nečinnosť... pojednávanie bolo nariadené súdom na deň 4. 7. 2003 opäť až po sťažnosti sťažovateľky predsedovi súdu...

...doba, ktorá uplynula od rozhodnutia súdu až po rozhodnutie odvolacieho súdu a následné ďalšie konanie súdu I. stupňa, je zbytočným prietahom zavineným nesprávnym a nepreskúmateľným rozhodnutím súdu I. stupňa...

Od 12. 7. 2004 súdu trvalo ďalší rok a 8 mesiacov než vo veci rozhodol, pričom jediným dôkazom, ktorý v uvedenom čase vykonal, bol výsluch žalobkyne a umožnenie predloženia dôkazu žalovaným o odpustenie poplatkov z omeškania sťažovateľke...“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd sa oboznámil s obsahom celého spisového materiálu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 1122/01, z ktorého zistil nasledovný priebeh a stav konania:

- 6. augusta 1998 sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne doručila krajskému súdu žalobu, ktorou navrhla uložiť povinnosť Územnému bytovému družstvu v K. uzatvoriť zmluvu o prevode vlastníctva k družstevnému bytu a uplatnila si nárok na zaplatenie poplatku z omeškania vo výške 17 % zo sumy 17 949 Sk počnúc dňom 20. júna 1998 až do povolenia vkladu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností; pôvodne bolo konanie krajského súdu o žalobe sťažovateľky vedené pod sp. zn. 1 Cb 662/98,

- 12. októbra 2000 krajský súd uznesením č. k. 1 Cb 662/98-47 zastavil konanie v časti o uloženie povinnosti žalovanému uzatvoriť so sťažovateľkou zmluvu o prevode vlastníctva k družstevnému bytu a nárok sťažovateľky vo zvyšnej časti vylúčil na samostatné konanie pod sp. zn. 5 Cb 935/00,

- 27. októbra 2000 sťažovateľka vyčíslila svoj nárok proti žalovanému na sumu 10 093,30 Sk a tento si uplatnila z dôvodu náhrady škody,

- 16. júla 2001 krajský súd podanie sťažovateľky posúdil ako zmenu žaloby a uznesením č. k. 5 Cb 935/00-20 pripustil navrhovanú zmenu žaloby,

- 24. októbra 2001 krajský súd listom sp. zn. 5 Cb 935/00 postúpil vec okresnému súdu ako vecne príslušnému,

- 12. novembra 2001 bol spis doručený okresnému súdu a ďalej vedený pod sp. zn. 15 C 1122/01,

- 3. októbra 2002 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené za účelom špecifikácie nárokov sťažovateľky,

- 13. novembra 2002 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom sa nezúčastnil zástupca žalovaného, pojednávanie bolo odročené za účelom jeho opätovného predvolania, ako aj doloženia listinných dôkazov sťažovateľkou,

- 4. júla 2003 okresný súd vyhlásil rozsudok č. k. 15 C 1122/01-109, ktorým sťažovateľkou uplatnený nárok posúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, a žalobu zamietol,

- 28. augusta 2003 podala sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu odvolanie,

- 22. októbra 2003 bol spis predložený krajskému súdu,

- 21. júna 2004 krajský súd bez nariadenia pojednávania uznesením č. k. 15 Co 234/03-129 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti najmä v tom, že sa sťažovateľka v priebehu konania domáhala náhrady škody, pričom okresný súd rozhodol o nároku sťažovateľky posudzujúc ho ako bezdôvodné obohatenie bez toho, aby zdôvodnil takýto postup,

- 12. júla 2004 bol spis vrátený okresnému súdu na ďalšie konanie,

- 7. decembra 2004 bolo pojednávanie odročené, neprítomnosť sťažovateľky nebola ospravedlnená,

- 4. februára 2005 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bola vypočutá sťažovateľka,

- pojednávanie nariadené na 8. február 2005 bolo odročené z dôvodu účasti sudkyne na školení a ospravedlnenia sa žalovaného,

- pojednávanie nariadené na 12. apríl 2005 bolo odročené z dôvodu ospravedlnenia sa sťažovateľky a jej právnej zástupkyne,

- 8. júna 2005 sa pojednávanie neuskutočnilo, bolo odročené z dôvodu práceneschopnosti sudkyne,

- 6. decembra 2005 bolo pojednávanie odročené z dôvodu ospravedlnenia sa právnej zástupkyne sťažovateľky a žiadosti o odročenie pojednávania,

- 1. marca 2006 sa uskutočnilo pojednávanie,

- pojednávanie nariadené na 2. marec 2006 za účelom vyhlásenia rozsudku bolo odročené pre práceneschopnosť sudkyne, o čom boli účastníci telefonicky upovedomení,

- 6. marca 2006 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom sa sťažovateľka a jej právna zástupkyňa nezúčastnili a svoju neúčasť ospravedlnili, na pojednávaní bol vyhlásený rozsudok č. k. 15 C 1122/01-177, ktorým okresný súd žalobu sťažovateľky v celom rozsahu zamietol,

- 10. mája 2006 podala sťažovateľka odvolanie proti rozsudku okresného súdu,

- 6. júna 2006 bol spis na základe odvolania sťažovateľky predložený krajskému súdu, konanie je vedené pod sp. zn. 4 Co 187/06 a doteraz nebolo skončené.

Sťažnosť v tejto veci pôvodne prijal 27. apríla 2006 na ďalšie konanie II. senát ústavného súdu. Dňa 22. januára 2007 skončilo funkčné obdobie sudcovi spravodajcovi, ktorému bola vec pridelená. Po schválení Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2007 a prerozdelení vecí novovymenovaným sudcom sa sudkyňou spravodajkyňou v tejto veci stala členka IV. senátu. Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol IV. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd si pri výklade „základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, pričom za súčasť tohto kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu.

1. Kritérium zložitosti veci

Pokiaľ ide o posúdenie veci podľa kritéria zložitosti, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť (právnú alebo procesnú prekážku), na základe ktorej - samostatne alebo v spojení s inými - by mohol napadnuté konanie posúdiť ako zložitú. Predmetom sporu je nárok sťažovateľky na náhradu škody. Ide o vec, ktorá po právnej a skutkovej stránke patrí k štandardnej agende všeobecných súdov.

2. Kritérium správania sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania

Ústavný súd zo spisu okresného súdu zistil, že tri pojednávania nariadené na 7. december 2004, 12. apríl 2005 a 6. december 2005 boli odročené bez prerokovania veci z dôvodu neospravedlnenej aj ospravedlnenej neúčasti sťažovateľky a jej právnej zástupkyne na týchto pojednávaniach. Neúčasť sťažovateľky a jej právnej zástupkyne možno hodnotiť ako správanie, ktoré sčasti bolo dôvodom predĺženia konania. V konaní pred okresným súdom však sťažovateľka nemenila skutkové tvrdenia, o ktoré opiera svoj nárok a ktoré vymedzila v podaní z 27. októbra 2000, preto jej správanie nemožno v zásade hodnotiť ako také, ktoré by bolo podstatnou mierou prispelo k predĺženiu namietaného konania.

3. Kritérium postupu samotného súdu

Ústavný súd sa napokon zaoberal aj postupom okresného súdu v predmetnom konaní a konštatuje, že konanie pred okresným súdom sa začalo 12. novembra 2001 postúpením veci z krajského súdu a dosiaľ nebolo právoplatne skončené, keďže rozsudok okresného súdu napadla sťažovateľka odvolaním, o ktorom rozhoduje krajský súd. Okresný súd bol v preskúmanom konaní opakovane bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný, a to v období od 12. novembra 2001 do 3. októbra 2002, t. j. necelých 11 mesiacov, v období od 13. novembra 2002 do 4. júla 2003, t. j. necelých 8 mesiacov, a v období od 12. júla 2004 do 7. decembra 2004, t. j. necelých 5 mesiacov, spolu v období 24 mesiacov (2 roky).

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku súdneho konania, na uvedenú nečinnosť okresného súdu, ako aj so zreteľom na to, že v doterajšom priebehu konania neboli vo veci vykonané efektívne úkony smerujúce k odstraňovaniu právnej neistoty (o čom svedčí aj zrušenie rozsudku okresného súdu č. k. 15 C 1122/01-109 odvolacím súdom ako nepreskúmateľné), je potrebné konštatovať, že v konaní došlo k zbytočným priet'ahom, ktoré neboli spôsobené zložitou veci ani správaním účastníkov konania, ale postupom okresného súdu.

Ústavný súd taktiež v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní môže dôjsť nie len nekonaním príslušného súdu, ale aj nesprávnou (neefektívnou) činnosťou súdu, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka súdneho konania vo veci, s ktorou sa na súd obrátil (II. ÚS 2/01).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 1122/01 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, vyslovil porušenie týchto práv (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

V nadväznosti na výrok o porušení označených práv a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd v bode 2 výroku tohto rozhodnutia aj napriek tomu, že okresný súd už vo veci meritórne rozhodol a predložil vec na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky krajskému súdu, prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať bez zbytočných prietahov v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 1122/01 a odstrániť tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk s poukazom na jej dlhotrvajúci stav právnej neistoty.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy aj priznanie finančného zadosťučinenia.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým celkovú dĺžku konania okresného súdu, ako aj čiastočný podiel sťažovateľky na predĺžení konania ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľke v sume 40 000 Sk primerané konkrétnym okolnostiam prípadu.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. I. R.. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2005, ktorá bola 16 381 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 2 730 Sk, t. j. spolu 5 460 Sk, čo spolu s režijným paušalom 2 x 164 Sk (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 5 788 Sk. Keďže advokátka je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 19 % podľa § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 6 887,72 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2007